

The background of the cover is a detailed illustration of a town square at night. A large, bright full moon hangs in the sky, casting a glow over the scene. In the center, a large, ornate building with many windows and a clock tower is visible. Several people are walking around the square, some carrying backpacks. In the foreground, four children are looking towards the viewer: a boy with blonde hair on the right, a girl with blonde hair, a boy with dark hair, and a girl with brown hair. The overall style is whimsical and slightly dark, with a color palette dominated by blues, greens, and yellows.

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

KVAPKY
NA SLADKÝ SPÁNOK
~ NOČNÉ MORY! ~

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Nočné mory!

Kvapky na sladký spánok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Jason Segel, Kirsten Miller

Nočné mory! Kvapky na sladký spánok – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Nightmares! The Sleepwalker Tonic
Copyright © 2015 by The Jason Segel Company
All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books, a division of Random
House LLC, a Penguin Random House Company, New York.
Translation © Martina Fedorová, 2018
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0328-4
ISBN e-knihy 978-80-566-0375-8 (1. zverejnenie, 2018)

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

KVAPKY
NA SLADKÝ SPÁNOK
~ NOČNÉ MORY! ~

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Venované Patricii Bernovej

PROLÓG

Je neskoro, pol jedenástej v noci. V mestečku Orville Falls dávno všetci spia pokojným spánkom, len v oknách redakcie mestských novín sa ešte svieti. Za písacím stolom sedí mladá žena, ktorá sa volá Josephine, a usilovne pracuje.

Každých niekoľko sekúnd sa jej ústa neovládateľne roztiahnu a doširoka zazíva. Viečka má ako z olova a musí vynaložiť nemalé úsilie, aby sa jej nezavreli, ako po tom zúfalo túžia. Josephine sa bojí zaspáť. Dlhé dni si myslela, že je jediná, kto trpí strachom. Teraz však vie, že to tak nie je.

Mestečko Orville Falls sužuje epidémia. Nie je to mor, ale nočné mory, ktoré trápia jeho obyvateľov tak, že sa ráno čo ráno budia s pocitom hrôzy a celý deň sa ho nevedia striasť. Jeden z redaktorov mestských novín o tom dokonca napísal reportáž. Josephine k tomu článku práve chystá obrázky. Na jednom z nich z tmy zlovestne svietia dve oči. Tie isté chladné a bezcitné oči, ktoré Josephine prenasledujú, kedykoľvek a kdekoľvek čo i len na chvíľu privrie viečka.

Práve sa rozhodla, že tieň, z ktorého vykúkajú, urobí výraznejší, keď vtom známe cinknutie ohlási, že niekto vošiel. Josephine vystrašene vyskočí od stola, takmer prevrhne hrnček s kávou. Je totiž stopercentne presvedčená, že vchodové dvere zamkla, no ani vydesený tlkot jej srdca neprehluší zreteľný zvuk krokov na vŕzgajúcej dlážke.

Josephine hrabne po najostrejšom predmete na pracovnom stole – nožíku na otváranie listov – a vyrazí do prednej miestnosti, aby zistila, čo sa deje. Vzápätí vysvitne, že pred pultom recepcie stojí akýsi zvláštny územčistý chlapík.

„Príjemný dobrý večer prajem, slečna,“ zdvorilo pozdraví neidentifikovateľným prízvukom. „Je mi ľúto, ak som vás vyľakal.“

To, čo Josephine vidí v jeho očiach, však ľútosť nie je. Skôr samolúba nafúkanosť. Tenké pery, za ktorými muž skrýva dva rady nepravidelných zubov, sa skrivia v neúprimnom úsmeve.

„Redakcia je už zatvorená,“ oznámi Josephine odmerane. „Budete musieť prísť zajtra.“

„Zaiste,“ ukloní sa muž. No len čo sa otočí k dverám, Josephine zbadá, že v jeho tieni stojí malé dievčatko. Pri pohľade naň si spomenie na svoju neter, ktorá je sotva o pár rokov staršia, a hneď sa zahanbí, že ich tak príkro odbila.

„Pane?“ osloví znovu muža. „Ospravedlňujem sa. Potrebovali ste niečo?“

Muž sa k Josephine otočí s tým istým krivým úškľabkom. „Rád by som dal uverejniť inzerát. Tento týždeň totiž otváram na hlavnej ulici malý obchodík.“

Josephine sa – už kvôli tej malej – milo usmeje. „Nuž, potom ste teda narazili na správnu osobu. Hovoríte totiž nielen s hlavnou karikaturistkou a redaktorkou pravidelných rubriík, ale aj s osobou, ktorá má na starosti celé inzertné oddelenie.“

„Aké šťastie,“ skonštatuje chlapík. „Nikoho lepšieho som teda stretnúť nemohol.“

Vytiahne z vrecka hárok papiera a postrčí ho na opačnú stranu pultu. „Bol by som vám veľmi zaviazaný, ak by môj inzerát mohol vyzeráť presne takto.“

*Kúpte si Sladký spánok!
Dajte nočným morám posledné zbohom!
Iba u nás - v Spite sladko!
Hlavné námestie, Orville Falls*

„Nuž, je to veľmi... zrozumiteľné,“ usmeje sa Josephine a premáha sa, aby jej hlas neprezradil nedostatok nadšenia. „No keby ste chceli, môžeme sa spolu pokúsiť vymyslieť niečo *chytľavejšie*.“

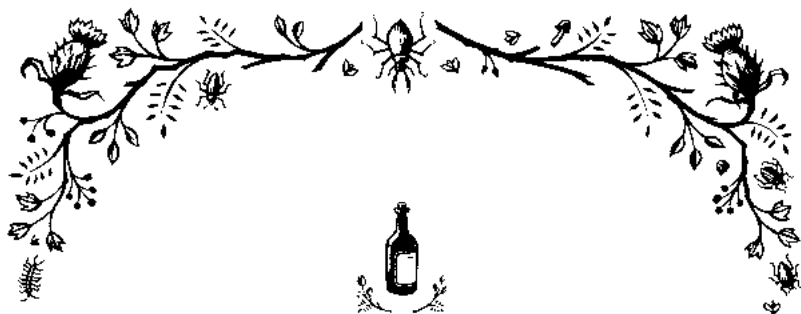
Mužov nesympatický úsmev sa nečakane roztiahne do čudného úškrnu. „Och, môžem vás ubezpečiť, že je to... *chytľavé* až príliš.“ Chrapľavý smiech, ktorým urobí bodku za touto vetou, ním otriasa dlhšie, než by bolo v rámci spoločenskej konverzácie komukoľvek príjemné. Potom sa muž obráti k dievčatku a jeho smiech razom ustane. Po chvíli rozpačitého ticha sa Josephine ozve.

„A ten váš *Sladký spánok*... naozaj zaberá?“

„Zaiste,“ prikývne muž. „Spokojnosť je stopercentne zaručená.“

„Tak to ho rada vyskúšam,“ Josephinin úsmev prejde do širokého zívnutia. Pravdupovediac, je ochotná vyskúšať čokoľvek, ak by to znamenalo, že sa svojich desivých nočných môt nadobro zbaví.

„Nuž, keďže ste boli taká ochotná a milá...“ začne muž, pričom siahne do vrečka kabáta a vytiahne odtiaľ malú zafírovomodrú fľaštičku, „... rád vám jeden darujem.“

~ PRVÁ KAPITOLA ~

ZOMBIE Z ORVILLE FALLS

Hej, Charlie, neuveríš, aký bláznivý sen sa mi včera „Hsníval,“ povedal Alfie Bluenthal. „Chceš, aby som ti ho porozprával?“

Normálne by od Charlieho nasledovalo jednoznačné *nie!* Za posledné mesiace si vypočul najmenej sto Alfieho snov, ktorých hlavnými postavami nebol nik iný ako Albert Einstein, Neil deGrasse Tyson či rosníčka z lokálnej televízie a ktoré nemali konca-kraja. Keby to aspoň boli nočné mory. To by si dal povedať. Na nočné mory bol Charlie svojím spôsobom špecialista. Ale príjemné sny? Nepoznal nič nudnejšie. Okrem

ružičkového kelu. Dobré sny a ružičkový kel. Pekelná nuda.

Dnes mal však mimoriadne dobrú náladu. Začínal sa prvý týždeň letných prázdnin, svietilo slnko a oni dvaja s Alfiem sedeli na lavičke pred zmrzlinárňou na námestí v Cypress Creeku a žmúрили do slnka. Do Charlieho žalúdka sa pomaly presúvala trojitá porcia zmrzliny – dnes si vybral punčovú, mäťovú s kúskami čokolády a žuvačkovú. Do *Lottinho herbária*, kde pomáhal nevlastnej mame Charlotte, sa mal vrátiť až o hodinu, a tak sa zdalo, že mu letnú pohodu nemôže nič pokaziť.

„Prečo nie,“ blahosklonne prikývol. „Porozprávaj mi ho.“

Len čo Alfie spustil, Charlie sa na lavičke pohodlne oprel a pohľadom zabľúdil ponad strechu obchodu s rozličným tovarom na druhej strane ulice – až k čudáckemu fialovému domisku, ktoré okupovalo temno kopca a z výšky dozeralo na mestečko. Robotníci na lešení práve dokončovali novučičký náter fasády a vyblednutú hroznovofialovú nahrádzali orgovánovou. Obrovskej stavbe kraľovala osemhranná veža. Jedno z jej dvoch okien bolo dokorán a pred ním sa vo vánku vznášal papierový šarkan v tvare pterodaktyla.

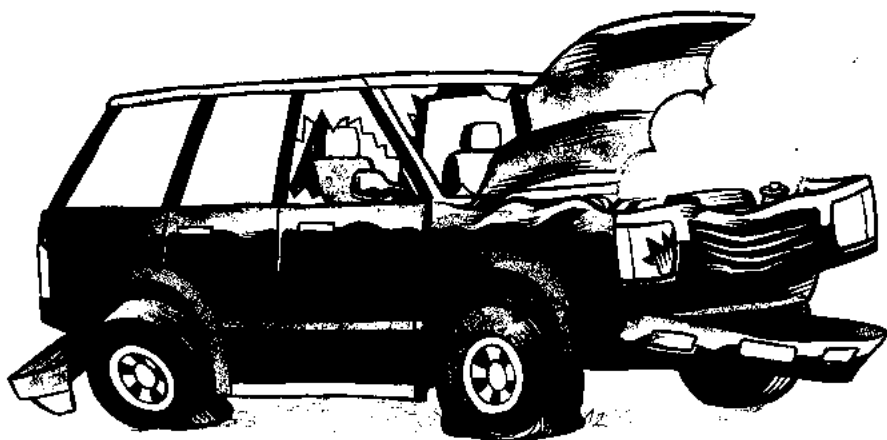
Povrázok, na ktorom bol pripevnený, držal v ruke Charlieho mladší brat Jack. To prečudesné fialové domisko bolo totiž ich domovom.

Kým na pol ucha počúval Alfieho farbistý opis jeho sna, zabával sa tým, že každú kvapku roztopenej zmrzliny zlízal tesne pred tým, ako stiekla za okraj kornútika. Veľa si z Alfieho sna nezapamätal. Všetky informácie púšťal jedným uchom dnu, druhým von, až na pár útržkovitých fráz, ktoré mu náhodne uviazli v hlave: *kumulonimbus*, *El Niño*, *teplotná vlna*, *tlaková výš*.

Práve keď si Charlie hodil do úst posledný kúsok kornútika, Alfie došiel na koniec svojho rozprávania.

„No, čo myslíš? Čo to asi znamená?“

„To isté, čo všetky tvoje sny, ktoré sa ti za posledné tri mesiace snívali,“ zamumlal Charlie s ústami plnými chrumkavej oblátky.

„Že si buchnutý do baby, ktorá na štvrtom kanáli hlási počasie.“

„Je to *meteorologička*,“ opravil ho Alfie a zjavne sa ho dotklo, že jeho epický sen kamarát zredukoval do jedinej vety. „A má meno, keby si nevedel.“

„Búrka Mračnová nie je nijaké meno,“ vecne oznámil Charlie.

„Ako môžeš čosi také povedať?“ ohradil sa Alfie. Láska tomuto kedysi geniálnemu chalanovi celkom pomútila hlavu. „Podľa teba si ho Búrka vymyslela? Som zvedavý, či by si si také čosi dovolil povedať do očí jej rodičom, pánovi a pani Mračnovcom.“

Charlie hľadal správne slová, ktorými by Alfiemu čo najšetrnejšie oznámil, ako sa veci majú, keď jeho pozornosť upútalo na druhej strane ulice auto, na ktorom ktosi mimoriadne nešetrne tresol dverami. Spod kapoty auta sa dymilo a zopár okien bolo vytlčených. Z otrieskaného starého

esúvečka vystúpil neznámy, veľmi zvláštny vysoký muž s tmavými strapatými vlasmi. V tričku a džínsoch by síce vyzeral ako hociktorý iný ocino z predmestia, on bol však

nápadne iný. Šuchtavo kráčal po chodníku a hlavu nakláňal v takom neprirodzenom uhle, že mu takmer ležala na pleci. Nohy obuté v lacných gumených sandáloch takmer neodliepal od zeme. A hoci Charlie sedel príliš ďaleko na to, aby to vedel s určitosťou povedať, bol by odprisahal, že ten chlap má zatvorené oči.

Štuchol Alfieho lakťom a kývol bradou smerom k chlapíkovi. „Mrkni na toho tam. Akú by si mu dal diagnózu?“

Alfie si napravil okuliare v hrubom ráme a muža na druhej strane ulice pozorne preskúmal od hlavy po päty. „Hm, nuž sa naňho pozrime. Stuhnuté končatiny. Meravý krok. Šokujúci nedostatok osobnej hygieny. Už na pohľad bolestivé strnutie šije. Keď to všetko zhrniem, myslím, že nebudem ďaleko od pravdy, ak poviem, že máme pred sebou živú mŕtvolu.“

Charlie takmer vyskočil z lavičky. Celé mesiace nepočul nič vzrušujúcejšie. „Čože?! Myslíš, že ten chlapík je *zombie*?“

Alfie sa zachechtal a oblízal svoj kopček zmrzliny. „Jasné, že žartujem. Odkiaľ by sa tu vzal *zombie*? Portál do Podsvetia je predsa zatvorený.“ Len čo to dopedal, úsmev na tvári mu zamrzol. Pomaly sa otočil

k Charliemu. „Je zatvorený, však? Alebo nie je?“ zdesene hlesol.

„Samozrejme, že je,“ ubezpečoval ho Charlie. „Prečo by nebol?“

S touto odpoveďou však nebol ani jeden z nich spokojný. Chlapci zmĺkli a obaja zabľúdili pohľadom k domu na kopci.

Fialový dom, v ktorom teraz Charlie býval, bol celkom iný ako ostatné domy v Cypress Creeku. Kým zvyšok mestečka vyzeral ako vystrihnutý z pohľadnice, domisko na kopci pôsobilo skôr ako obrovský šupinatý drak, odpočívajúci na skale. Akoby všetkým hlásalo, že tu bolo prvé, dávno pred tým, než Cypress Creek vzniklo, a od tých čias dohliada na mestečko a jeho obyvateľov.

Obrovské domisko, takmer malý zámček, dal vybudovať muž menom Silas DeChant a Charlieho nevlastná mama, Charlotte, bola Silasova praprapravnučka. Za posledných stopäťdesiat rokov sa o dom vždy staral niekto z rodiny DeChantovcov a táto osoba bola zároveň zodpovedná za to, aby zvyšok mestečka i celého sveta uchránila pred desivým tajomstvom, ktoré v sebe dom ukrýval.

To tajomstvo bolo ukryté v nevelkej osemhrannej miestnosti veže domu a niekoľko málo zasvätených mu hovorilo *portál*. V skutočnosti išlo o priechod medzi Svetom prebudených a svetom nočných môr. Našťastie o ňom vedela iba hrstka ľudí. Väčšina ostatných tam zabľúdila iba počas spánku a hrôzostrašné bytosti, ktoré Podsvetie obývali, nemali na druhej strane čo hľadať.

Dva razy sa stalo, že bol portál nedopatrením otvorený. Príšery z nočných môr sa votreli do pokojného Cypress Creeku a reálne hrozilo, že dôjde k desivým udalostiam. Keby sa to prihodilo opäť a nočné mory by zaplavili Svet prebudených, úlohou strážcov portálu bolo, aby ich všetky do jednej dopravili späť na druhú stranu, a to čo najrýchlejšie. Takmer dve storočia ležala táto zodpovednosť vždy na pleciach jediného človeka. Až teraz mal zrazu portál hneď troch strážcov. Charlie Laird bol jedným z nich.

Na lavičke pred zmrzlinárňou zatiaľ Charlie s Alfiem zaražene pozorovali, ako chlapík podobný zombie vošiel do obchodu s rozličným tovarom a aj tam za sebou neohrabane tresol dvermi.

„Musím zistiť, čo sa deje,“ povedal Charlie a srdce sa mu divoko rozbúchalo.

„Idem s tebou.“ Alfie si náhlivo strčil zvyšok kornútku do úst a zahodil papierový obrúsok do koša.

Prešli na druhú stranu ulice a s nosmi pritisnutými na sklo výkladu pozorovali, ako na druhej strane zombie chlapík ťarbavo vyťahuje z vrecka bankovku. Len čo ju hodil na pult, klátivo zamieril k dverám s nákladom plechoviek s farbami.

„Hej, pane, zabudli ste si výdavok!“ zavolať za ním predavač, no chlapík vyšiel na chodník, akoby ho nepočul.

Konečne si ho mohli chlapci poriadne obzrieť. Charlie zistil, že oči má predsa len otvorené, aj keď len celkom nepatrne. No aj cez tú úzku štrbinu bolo vidieť, že v nich vyhasol všetok život. Z kútika úst mu vytekal tenký pramienok slín a odkvapkával na mokrý flak, ktorý mu rástol na tričku tesne nad vrekom s vyšitým logom, ktoré vyzeralo ako futbalová lopta v plameni.

Charlie s Alfiem ledva stihli skočiť za najbližšie auto, aby si ich zombie chlapík nevšimol. Tiahol sa za ním odporný smrad a Charlie si musel oboma dlaňami zakryť nos a ústa. Živý či mŕtvy, ten chlap sa určite pekných pár týždňov neumýval.

Keď ich minul, Charlie si vydýchol. „Videl si to logo na jeho tričku?“ šepol Alfiemu. „Som si istý, že ho od niekiaľ poznám.“

Alfie zažmurkal. „Nič nevidím. Z toho smradu sa mi rozslzili oči a celkom zahmlili okuliare. Ten chlap... fakt *smrdel*! Nespomínaš si, odkiaľ by si to logo mohol poznať?“

„Nie,“ priznal Charlie, keď vyšiel spoza auta späť na chodník. „Zdá sa, že sa na to budeme musieť opýtať priamo jeho.“

„Ani za svet!“ vykrikol Alfie a utieral si okuliare do trička. „S tým chlapíkom sa *ja* nedám do reči ani za nič! To si rovno vyhod' z hlavy!“

Charliemu od prekvapenia vyletelo obočie. „Aký máš problém, Bluenthal?“ spýtal sa. „Máš strach?“

Slovo *strach* malo na Alfieho magický účinok. Pod jeho vplyvom vždy povyrástol a vystrel sa. „Mám,“ odvetil bez zaváhania a štipky rozpakov. „A ty?“

„Hrozný,“ prikývol Charlie. „Práve preto to musíme urobiť.“

„Asi máš pravdu,“ vzdychol Alfie porazenecky. Ich spoločné dobrodružstvo v Podsvetí ich mnohému naučilo. Najmä tomu – a to bolo najdôležitejšie –, že

pred bytosťami z desivých snov neradno utekať. Jediné, čo na ne platí, je postaviť sa im tvárou v tvár. Inak sa ich nikdy nezbavíte. Kým pred nimi utekáte, sýtia sa vašim strachom, neprestajne rastú a mocnejú, až vás budú nakoniec prenasledovať v spánku každú, každú noc.

„Super,“ prikývol znovu Charlie. „Naozaj by som totiž nechcel, aby ma tento chlapík navštívil, keď sa zotmie. Ale teraz už bežme, lebo nám ubzikne.“ Muž bol už takmer pri svojom aute.

„Prepáčte!“ zakričal naňho Alfie. „Pane?“

„Hej, vy s tými farbami!“ zakričal Charlie, očividne presvedčený, že na zdvorilosť niet času. Chlap čosi hlasno zamrmľal, no nezastal ani sa neotočil.

Charlie vrhol na Alfieho znepokojený pohľad. Nebolo to dobré znamenie. Spolu so šuchtavou chôdzou a tečúcimi slinami bolo mrmlanie poznávacím znakom zombíkov.

„Nedali by ste si šťavnatý, dobre vychladený mozog?“ spýtal sa nahlas Alfie.

„*Mmmrumph?*“ Muž otočil hlavu smerom k chlapcom, zatiaľ čo jeho nohy pokračovali ďalej v chôdzi vytýčeným smerom. Zrazu prudko zastal a plechovky

s farbami pustil na zem. Na všetky strany sa rozprskla nebovobelasá. Chlapíkovi sa podlomili kolená a ako bez života sa zosypal na chodník. Na čele mu zívala obrovská rana, ktorú utržil, keď pri chôdzi vrazil do stĺpa verejného osvetlenia.

„Rýchlo! Volaj 112!“ zvolal Charlie na Alfieho a sám sa rozbehol k ležiacemu mužovi. Len čo k nemu dobehol, klakol si a šmahom zo seba strhol košeľu – prehodnú cez tričko s logom *Lottinho herbária* –, aby ju použil na zastavenie krvácania. Pri pohľade do mužovej tváre sa Charlie zarazil. Napriek hroznej rane a množstvu krvi mal na nej pokojný výraz. Ležal so zatvorenými očami a zmiereným úsmevom na tvári, akoby bol v siedmom nebi.

Alfie si čupol k Charliemu. „Sanitka je na ceste,“ hlásil. Potom si aj on všimol výraz mužovej tváre. „Páni! Tuším si tu niekto už dávno potreboval poriadne pospať!“ Zložil si z chrbta ruksak a začal sa v ňom hrabať. „Musíme využiť, že nachvíľu odkváčol, a zistiť, čo je to za exemplár.“

„Ten chlapík je možno naozaj zombie, no to neznamená, že na ňom môžeš robiť vedecké pokusy,“ upozorňoval Charlie kamaráta. „Nie aby ti napadlo pitvať ho, Alfie.“